

Tallene for Forligskommissionerne kan ikke anvendes til Udregning af en reel Forligsprocent, da der under Tallet for „forligte“ Sager indbefattes ikke alene virkelige Forlig, men ogsaa ratihaberede frivillige Forlig. I et betydeligt Antal Tilfælde (ialt 28 062 Sager) er Tallene i de til Det statistiske Departement indgivne Indberetninger imidlertid angivet særskilt for virkelige Forlig og for ratihaberede frivillige Forlig; disse Særanvisninger viser, at de ratihaberede frivillige Forlig udgør ca. 40 pCt. af de „forligte“ Sager. Regner man nu med, at 40 pCt. af de ovennævnte 23 811 Sager er ratihaberede frivillige Forlig, medens Resten, ca. 14 300, er virkelige Forlig, bliver Forligsprocenten (for de virkelige Forlig) ca. 23 pCt. Bortses fra hævdede Sager, bliver Procenten 27.

Underretterne uden for København og Frederiksberg.

Hævdede og bortfaldne Sager.....	8 519
Forligte Sager.....	5 340
Paadømte Sager.....	22 506
	36 365

Forligsprocenten er ca. 15, og hvis der bortses fra hævdede og bortfaldne Sager, ca. 19 pCt.; disse Procenter giver imidlertid et misvisende Billede af Underretternes Forligsevne, idet der fra det Materiale, der forelægges Underretterne, i Forvejen er udsondret de Sager, i hvilke Forligskommissionerne har opnaaet Forlig. Et rigtigt Billede af Forholdet faas, hvis man lægger de i Retten forligte 5 340 Sager til de ca. 14 300 „virkelige“ Kommissionsforlig, hvorved faas i alt 19 640 forligte Sager. Sættes dette Tal i Forhold til det samlede Antal paabegyndte Sager, nemlig 71 055 Sager, viser den virkelige Forligsprocent uden for København og Frederiksberg sig at være ca. 28, og hvis der bortses fra hævdede og bortfaldne Sager, ca. 38 pCt.

Af de nu anførte Oplysninger kan dog ingen direkte Slutninger drages med Hensyn til Forligsmuligheden i Husdyrsager henholdsvis ved Husdyrvoldgiftsret og ved de ordinære Domstole. Dels maa det erindres, at Statistikken for de sidstnævntes Vedkommende omfatter Sager af højst uensartet Beskaffenhed, med Hensyn til hvilke Forligsmulighederne naturligvis ikke uden videre kan sidestilles med de tilsvarende Muligheder i den egenartede Gruppe af Sager, hvormed Husdyrvoldgiftsretterne beskæftiger sig; dels og navnlig omfatter de „paadømte Sager“ for Domstolenes Vedkommende et utvivlsomt meget betydeligt Antal Udeblivelsessager, navnlig rene Inkassations-sager, i hvilke der overhovedet ikke foreligger nogen egentlig Retstvist mellem Parterne, og hvor selve Foretagelsen af Forligsprøve ogsaa faktisk udelukkes ved, at Indstævnte ikke giver Møde hverken for Forligskommission eller for Ret.

Med Hensyn til Behandlingens *Bekostelighed* viser det ovennævnte gennem Amterne indhentede statistiske Materiale, der ikke indbefatter Udgiften til eventuel Sagerførerassistance, følgende:

Sager, der hæves eller afvises eller forliges ved Voldgiftsmændenes Bistand, medfører gennemsnitlig en Udgift for Parterne til Omkostninger paa 19 Kr. pr. Sag; Udgiften ved de hævdede eller afviste Sager er lidt mindre end ved de forligte Sager; i de Tilfælde, hvor den indgaaede Statistik har muliggjort en Opgørelse for forligte Sager for sig, har Udgiften vist sig at være 20 Kr. pr. Sag. Omkostningerne ved Sager, der blev paakendt i 1ste Instans ved Voldgiftsmændene, er gennemsnitlig 47 Kr. pr. Sag (heri indbefattet Forligsmødeudgiften).

For Sager, der indankes for de staaende Voldgiftsdomstole, viser de modtagne Oplysninger, der ikke er helt saa udtømmende som for 1ste Instans-Sagerne, en Gennemsnitsudgift under Anken paa 53 Kr. pr. Sag.